

PREGAR AMB LA NOSTRA POESIA

PREPARACIÓ A LA PREGÀRIA

A tots els qui cercau notícies, als qui navegau per experimentar passió, als qui sentiu necessitat de comunicar-vos, vos convidam a fer una aturada a Lluç...

“Lloc ple d’aroma boscà,
com de mística unció...
La nostra honrada avió,
aquí sos cors exhalà.
Lluç és casa d’oració:
venturós qui hi pregarà!”

(M. Costa i Llobera)

Vos convidam a pujar com a pelegrins i a reposar després als peus de la Mare de Déu de Lluç, sempre dreta, sempre en espera dels fills, sempre servicial i somrient, sempre a l’escolt dels batecs del cor.

Vos convidam a viatjar cap al fons dels vostres sentiments, endins de l’ànima, i esperar que brolli la pregària.

Deixau que hi ressoni la Paraula de Déu, i, per què no? el llenguatge de la poesia, que com la música, desvetla desigs íntims, inefables.

“Estrella matutina,
Mare de Déu de Lluç,
guiau, llàntia divina,
el nostre cor feixuc;
guariu ses velles febres,
esqueixau ses tenebres,
i els nostres ulls veuran;
dau-nos la fe del roure
que els puigs més alts sap moure,
i els puigs s’abaixaran.

SANTUARI **DE** LLUC

Humits de la rosada,
glaçats del vent dels freus,
oh Verge coronada,
heu-nos als vostres peus:
esguardau-nos, Maria,
d'una mirada pia
que fongui tants d'oblits,
perdon tantes absències...
Moveu nostres potències!
Moveu nostres sentits!"

(G. Colom)

1. CONTEMPLACIÓ DE LA MARE DE DÉU

Provau d'estar-vos al Cambril i desgranar un seguit de lletanies. Tot contemplant la Moreneta que somriu, dir-li un devessall d'amorettes

“Us enyorava.
Com tantes vegades.

Delia per trobar-vos.
Com cada vegada. Com sempre...

He pujat els camins de la vostra muntanya verda,
Una tarda de juny, combregada d'eres.

I en la foscor pairal
Us he trobat – com tantes vegades, com sempre-
Petita i morena
Com un estel negre mil·lenari,
Dins un bardissar de pregàries enceses.

I als llavis ha grellat la lletania:
Viola dels penyals.
Coloma de l'altura. Lliri bru de l'encletxa.
Flor de muntanya. Rosa de la serra. Sunamitis alterosa.
I encara més:
Madona de les timbes despertes,
Del cel tivant, de les estrelles grosses,
De l'alzinar ombrívol, de les sitges fumoses,
De l'aigua renouera i esburbada,
De les fonts que vessunyen,
De les blaves cançons dels escolans,
De l'aire vincladís, de la nit, del silenci...

I he manllevat les paraules de Déu:
Sou negra però sou formosa.
Tan formosa com morena.

SANTUARI **DE** LLUC

Morena com un caramull de xeixa.
Com un tros de burell franciscà.
Com una llenca d'èban olorós.

I he confegit encara un altre mot. Dolcíssim:

Mare.
Primera. Única. Darrera mare.
Sempre Mare.
De Déu i dels àngels. Dels avis i dels néts. I nostra.

Tan mare com petita. Més mare.

I he somniat l'escalf de les mans vostres,
Com ales d'arcàngel,
I un vou-veri-vou dolç dels vostres llavis negres.

I en el somni us he dit:
Mare.
Meva. Únicament, dolçament meva.

De Déu i... meva”

(B. Coll i Tomàs)

SANTUARI **DE** LLUC

2. PREGÀRIA MOLT PERSONAL

Potser ens sentim moguts a fer una oració molt humil...

“Jo sóc petit, diminut, despreciable.
tothom m’ignora, ningú sap ma veu
i tinc també una fe meva, petita
com les aglans que us cauen als peus.
Tot és petit i humil en mi, oh Mare,
mes jo estic ben segur que m’escolteu
perquè si sóc petit i humil, Senyora,
com d’un aglà de Lluç brosta creixent
la poderosa alzina, que s’arrela
i creix, i plora i prega a frec de vent,
i té enfonsats els peus dintre la terra
i els cabells dintre aquest lluminós cel,
així, Senyora, de ma petitesa
brosta l’amor que us tinc, verd i calent,
com una alzina, sempre remorosa,
murmurant la pregària a vostres peus”

(J.M. Palau i Camps)

Potser tenim el “cor adolorit” per les persones estimades que perdérem, pels valors de Mallorca que cal servir, pels “nous camins” de futur que ens semblen incerts...

“Vull sumergir-me en l’ona
dels beneïts records,
pregar pels qui us cantaren
un dia, i ja són morts,
pels qui plegats encara,
lluitam, amam, sofrim;
per la Mallorca vostra
i allò que més n’estim.
La pau de ses muntanyes
dau a sos termes clars,
dau a ses gents senzilles
la fe dels alzinars.

Santuari de Lluç – <http://www.lluc.net>

SANTUARI **DE** LLUC

donau al camp la maina,
feu l'olivar fruitós;
dins nostres llars honrades
servau l'amor de Vós.
I si eixa terra un dia
per nous camins se'n va,
pels nous camins, Maria,
donau-li Vós la mà"

(M. Ferrà)

3. PREGÀRIA D'ALLIBERAMENT

La contemplació de la Mare de Déu de Lluç -que “es va fer petita per infondre més amor”- ens haurà de descobrir els seus fills més petits, però més estimats, els pobres i marginats que s'identifiquen amb el seu Fill.

“Ja han caigut els robins i maragdes,
ja no et pesen corones al cap,
fas camí amb els poetes i els pobres
i ens retornes els mots oblidats.

No et busquem enlairada i altiva
sobre el núvol, la lluna i l'estel:
ara seus a la taula més trista
dels ravals de la fam i del fred.

No ets pastada de marbre ni bronze:
de genolls sobre els camps de la mort,
planys la guerra que pren els més joves
i amb les mans els reculls l'últim plor.

Al capvespre, amb els mots que consolen,
fas memòria d'ocells i non-nons
i acompanyes les mares que es dolen
pels infants que se'n van amb el son.

No retornis a espais invisibles,
mira els pobles que són i no són;
que es compleixi el teu prec, i els més febles
puguin veure la pau d'aquest món”

(O. Xirinacs)

Les plantes de la nostra terra també poden ser imatges poètiques que mostrin l'esperit de la Mare i el dret de justícia que ostenten els fills.

“Salut, Amiga del pobre,
despresa com la palmera,

SANTUARI **DE** LLUC

punyent com el romeguer:
el poble humil no prospera
i als altres umpl el graner.

Salut, Patrona del mar,
ufana com la falguera,
audaç com el ginebró:
el poble amb lluita sincera
recerca un nou horitzó”

(P. Orpí)

De vegades les peticions semblen irreverents, quan –igual que en els vells salmistes- no són més que un excés de confiança o un apropament al mateix llenguatge colpidor de l’Evangeli.

“No és que us plangui, gran Senyora,
la pau del vostre Casal,
ni el sol de les vostres joies,
ni el goig del vostre Ramat.
Sols dic que una mare pobra,
esposa d’un menestral
que ha parit dins una cova,
si els seus fills moren de fam,
ven fins l’últim fil de roba
per salvar els malmenats”

(J. Santandreu)

SANTUARI **DE** LLUC

4. PREGÀRIA ECOLÒGICA

Els poetes de la Primera Corona Poètica (1884) ja trobaren un significat espiritual al fet que la Mare de Déu fós *Reina de les muntanyes* i residís enmig de la Serra escarpada i plena de salut.

“Ama els penyals la Verge soberana,
que són graons pel cel on resideix;
ama els penyals, i escullint-se peana
en los de Lluç son trono hi estableix.
Ama els penyals d'on baixa l'aigua viva,
per fer brollar de gràcies manantial;
ama els penyals, els de pujada aspriva,
que amb fe i treball la súplica més val.

En lo aire pur, com la intenció amb què prega
lo cor feel, Maria se complau,
en lo aire pur que per lo bosc gemega,
ipels barrancs mermula o siula brau...

Entre els niguls qui tresquen per la serra,
d'estiu volant, d'hivern posant-hi rel,
entre niguls s'assanta aquí en la terra
com per semblant la pinten en el cel”

(J.Ma. Quadrado)

“Lloc de montanyes i neu
-excelsitud i puresa-
significança du impresa
de vós, ¡oh Mare de Déu!
Cor alt i neu d'impuresa
Lluç te demana, romeu.

Lloc d'aspriva soledat
fora del món par que sia...

Lloc sanitós d'aire fi,
d'aigua corrent, exquisida...

Santuari de Lluç – <http://www.lluc.net>

Vents que renoven la vida,
fonts de gràcies hi ha aquí...

Lloc ple d'aroma boscà,
com de mística unció..”

(M. Costa i Llobera)

Quan, després, la civilització industrial perd el respecte a l'obra de Déu, les pregàries es fan reivindicació a favor de la natura, esdevenen un clam ecologista, un crit de defensa i de lluita per preservar persones i paisatge.

“Salut, Madona de Lluç,
augusta com l'olivera,
morena com l'alzinar:
el poble que en vós espera
la seva arrel vol trobar.
Salut, salut, portal de la Llum!
Salut, salut, oh Mare de Lluç!

Salut, Reina de la Serra,
potent com la carritxera,
suau com el romaní:
el poble que vos venera
vol ésser més mallorquí.

Salut, Germana major,
nostrada com l'arboçera,
boscana com l'aladern:
el poble mai s'allibera
dels jous que importa l'extern.

Salut, Tutora del bosc,
humil com l'esparreguera,
sofrida com el pinar:
el poble ferm no tolera
que es perdi el bosc i la mar”

(P. Orpí)

5. PREGÀRIA PER LA PÀTRIA

Si estimau la natura de Mallorca, amb els poetes podeu també estimar la seva llengua i cultura, els seus drets històrics, i pregar perquè es mantengui la nostra identitat de Poble.

“Salut, bellesa i frescura
troba a Lluç el pelegrí
i una saba antiga i pura
que fa el cor més mallorquí”

(M. Costa i Llobera)

“La llengua en què us diem *Mare*
i amb què la mare ens bressà,
florida la volem ara,
granada i lliure demà.

Vaixells d’una altra milícia,
turistes d’un cel més blau,
conquerirem la Justícia
amb oliveres de Pau”

(Pere Casaldàliga)

“Salut, Madona de Lluç,
augusta com l’olivera,
morena com l’alzinar:
el poble que en vos espera
la seva arrel vol trobar”

(P. Orpí)

“Verge de Lluç, amb esment,

SANTUARI **DE** LLUC

quan la Pàtria declina,
la nostra llengua argentina
guardau-la de sofriment.

Vós, bru clavell, jarmí,
flor de gebre, tall d'acàcia,
feis als vostres fills la gràcia
de conservar el mallorquí”

(Llorenç Vidal)

“No romangueu amagada,
recer del puig cap endins.
Baixau al trull de la Plana,
on el Poble mallorquí,
sols a força de miracles,
pot tornar a ser País,
arrelat al cor de Pàtria,
amo del propi destí”

(J. Santandreu)

6. PREGÀRIA A LA BELLA PASTORA

Repassem davant la Mare de Déu de Lluç les paràboles de la misericòrdia del capítol 15 de sant Lluç, i veurem que ella és *la Dona feïnera* que cerca la moneda perduda. Entre totes les Joies, el tresor que més aprecia són els fills i les filles perduts.

Ella és *la Mare de família* que vetla el retorn dels pròdigs que s'allunyaren, la que guarda les portes obertes de pit en ample, la que procura una acollida misericordiosa de part del pare.

I, entre les invocacions de la Moreneta, n'hi ha una que expressa bellament la seva misericòrdia maternal: Si Jesús és el bon Pastor, ella és *la bella Pastora*, la Pastoreta dels cims.

La tradició compta que fou Lluç, un pastoret moro convertit, qui trobà la sagrada imatge mentre guardava les seves ovelles. Tothom sap que ella s'emmorenà fent de pastora “entre cingles i penyals, i un ramat qui no us seguia”

(F. Bonafè).

O com diu la cançó dels blauets:

“Moreneta en sou
és que el sol vos toca,
moreneta en sou,
moreneta i rosa.
Àngels d'ales d'or
vos ferien ombra;
vós no en voleu, no,
voleu ser pastora,
tan sols per guardar
des d'un cim de roca
vostre gran ramat
de viles i pobles...”

I, coneixedors del secret de “les passades dolors”, el pastor i el poble s'enamoren de la Verge Pastora:

“Oh la mia Pastorella

SANTUARI **DE** LLUC

de qui estic enamorat,
com l'amor sou bruna i bella
car l'amor us ha colrat.
Pastorella de l'amor
estimau vostre pastor"

(F. Bonafè).

El poble mallorquí està convençut que està ben cuidat per la Mare de Déu que és Pastora, i ho ha expressat als miracles i les llegendes de Lluç.

N'és testimoni la llegenda de *la Filosa de la Mare de Déu*, una roca que troben els qui puguen pel camí vell, i que hi ha qui li diu el Cavall Bernat. Gabriel Janer Manila ho conta així: "Diuen que la Verge acudeix, de vegades, per aquesta vall a pasturar les ovelles... Mentre el bestiar menja, ella fila. – Què fila? – Potser un fil tan llarg com la vida dels homes... Un fil de boira tendra, transparent com de vidre, lluminós ¿qui sap? Com un somni... Diuen que en sentir trepig s'amaga tot d'una en una cova del puig de n'Escuder. Tan de pressa s'amaga, que deixa la filosa devora del coval". I la filosa de la Balenguera, la filosa de la Mare de Déu de Lluç que vetla el seu ramat i els nostres somnis, es converteix en un rocam punxegut que podem contemplar quan pujam de Caimari a Lluç.

I ho recull també un miracle (o gràcia) contat al "Llibre de la invenció i miracles de la prodigiosa figura de Nostra Senyora de Lluç"(el primer llibre de tema llucher escrit pel prevere Rafael Busquets l'any 1684): "Un homo de La Pobla prometé un moltó a Nostra Senyora de Lluç, perquè li guardàs de lladres el seu ramat i ho aconseguí. Encara que els moltons estaven en una tanca de pastures prop de La Pobla i Talapi, hi entraren tres lladres i se'n emportaren trenta moltons; però els aturà Nostra Senyora impedint-los de caminar". Ella que era "la guardiana del ramat i sentia al mateix temps l'ofensa que feien aquells lladres", salvà els lladres i els xots (ps.97-99).

Ella és Mare de misericòrdia. Demanem-li: "Pregau per nosaltres, pecadors". "Girau envers de nosaltres aquests ulls vostres misericordiosos". Ajudau-nos a viure l'evangeli de Jesús i "Mostrau-nos del Fill vostre la cara quan l'ull nostre per sempre s'acluc".

Pere Orpí, Pvre. Son Macià (Manacor)

Santuari de Lluç – <http://www.lluc.net>